

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Coordonată de
Magdalena Mărculeșcu

Allan Stratton

Câinii

Traducere din engleză de Luminița Gavrilă

Respect pentru oameni și cărți

Redacția

Alexandru Clăre

Coordonator: Fabian Stănu

Design copertă: Simona Păun

Formă: 14,5 x 21,5 cm, 160 pagini

ISBN: 978-960-719-147-7

Preț

14,90 lei

Colectiv

ISBN: 978-960-719-147-7

Ana-Maria Tătaru

Copyright © 2014, Editura Humanitas

Printed in Romania

ISBN: 978-960-719-147-7

ISBN: 978-960-719-147-7

ISBN: 978-960-719-147-7

ISBN: 978-960-719-147-7

ISBN: 978-960-719-147-7

ISBN: 978-960-719-147-7

ISBN: 978-960-719-147-7

Copyright © 2014, Editura Humanitas

Copyright © 2014, Editura Humanitas

ISBN: 978-960-719-147-7

ISBN: 978-960-719-147-7

ISBN: 978-960-719-147-7

ISBN: 978-960-719-147-7

ISBN: 978-960-719-147-7

ISBN: 978-960-719-147-7

Unu

Este ora 10 seara. Mama stă la fereastra sufrageriei și se uită la mașina parcată peste drum. De o oră se află acolo. A stins toate luminile ca să n-o vadă nimeni.

Eu sunt în sala de jocuri de la subsol și joc Atacul zombilor. Fără sonor. Nu vreau să știe mama, deși sunt aproape sigur că bănuiește. Cu cât stăm mai mult pe întuneric fără să zicem nimic, cu atât mai sinistru mi se pare.

Mama își face tot felul de scenarii în minte.

Dar dacă are dreptate? Mă concentrez pe zombi. Liniștea se prelungește.

— Sunt sigur că nu-i nimic, strig eu.

— Sst! Vorbește încet.

— Sunt la subsol, mamă. Crezi că mă aude cineva de-afară?

— Încetează, Cameron. Oprește jocul ăla și treci la culcare.

— Oh, mamă...

— Cameron.

Un zombie sare de după un copac și îmi smulge capul. Mersi, mamă. Ce mai ajutor din partea ta. Închid jocul și urc în sufragerie.

Mama strânge în mână telefonul mobil.

— Sun la poliție.

— De ce? întreb eu, încercând să păstrez un ton cât mai normal. Or să vină abia peste câteva ore. Până atunci, oricine s-ar afla în mașina aia, o să plece.

— Nu e „oricine”. El e. Știu sigur.

Formează numărul de telefon.

— Mamă, e o stradă. Oamenii parchează acolo.

— Nu într-un cartier în care nu locuiesc. Nu în fața aceleiași case trei seri la rând. Și nici nu rămân în mașină. E doar o chestiune de timp până va face ceva. Alo, poliția?

Nu pot să respir. Urc la etaj să mă spăl pe dinți, în timp ce mama își dă numele și adresa cuiva care pare să fie surd. Cu cât acea persoană încearcă să o calmeze, cu atât mai furioasă devine ea.

Du-te la culcare, totul va fi bine.

Camera mamei dă spre stradă. Mă apropiu discret de fereastra ei și mă uit pe furiș afară. Mașina nu este în lumină, ci la umbra pomilor de pe partea cealaltă a străzii. Oare chiar o fi cineva înăuntru?

Și chiar dacă ar fi, ce-i cu asta? Poate că tipul așteaptă un prieten.

Toată seara?

Nu e ceva ilegal să stai în mașină.

Dar nu despre asta e vorba.

Încetează. Nu te purta ca ea.

Mașina pleacă la fel ca aseară și ca acum două seri. Mă duc în camera mea și mă bag sub pătură. Două ore mai târziu sosesc și polițiștii.

Mama e furioasă la culme.

— V-am sunat acum câteva ore. Puteam să fim morți.

— Ne pare rău, doamnă. Am avut o seară încărcată. I-ați reținut numărul de înmatriculare?

— Nu, n-am reținut numărul de înmatriculare. Parchează la întuneric. Ați vrea să ies să-i văd numărul cât timp el stă acolo să mă pândească?

Polițiștii îi pun și alte întrebări stupide. Îmi bag degetele în urechi și mă rog să se termine totul odată.

Polițiștii pleacă. Mama trăneste ușa în urma lor. Imediat după aceea se așază pe marginea patului meu și mă ia de mână.

— Cameron, scumpule. Trebuie să plecăm. Adună-ți lucrurile.

— Plecăm? Ce? Acum?

— Nu știu cât timp mai avem.

Se ridică și se duce în camera ei.

— Ar putea fi oriunde, la colțul străzii, cine știe? Dar o să se-ntoarcă, poți să fii sigur. Și poliția va ajunge prea târziu.

— Mamă...

— Sunt lucruri pe care tu nu le înțelegi, Cameron.

Nu zău? Înțeleg multe, mamă. Înțeleg că îmi este frică, în primul rând. Dar de ce? Pentru că el a reușit să ne dea de urmă? Sau pentru că ești tu nebună?

Hainele mele sunt deja într-un geamantan sub pat; mama m-a pus să-mi strâng lucrurile acum două zile, pentru orice eventualitate. În portbagajul mașinii avem loc pentru geamantanele noastre, niște paltoane, o cutie cu vase, așternuturi, prosoape și televizorul cel mic. Bunicii mei vor depozita restul lucrurilor noastre la subsolul casei lor; nu avem prea multe; locuințele pe care le închiriem sunt gata mobilate. Aș vrea să putem locui la

bunica și la bunicul. Mama zice că nu se poate. Zice că este primul loc unde ne-ar căuta.

El, tipul din mașină: tata.

Mama bagă în marșarier și iese cu mașina în stradă. Mă uit la casă. După un an de zile, începusem să mă obișnuiesc aici și cu orașul. Începusem chiar să-mi fac prieteni la școală. Acum s-a terminat.

Ne îndepărtăm încet, cu farurile stinse.

Doi

Mama l-a părăsit pe tata când eu aveam opt ani. Zice că dintotdeauna a avut un comportament ciudat. Îmi amintesc frânturi de imagini, dar nu știu care sunt reale, care sunt vise și care sunt lucruri pe care le-am auzit de la mama când le povestea bunicilor mei.

În orice caz, mama a vrut să plecăm departe; tata a venit să mă vadă de câteva ori în vizite sub supraveghere, într-un centru social. Apoi, brusc, ne-am mutat din nou. După spusele mamei, tata făcea lucruri despre care ea o să-mi povestească atunci când voi fi mai mare. Dar, mamă — când voi fi suficient de mare? Asta este a cincea oară când ne mutăm și nu s-a schimbat nimic, doar că eu sunt mai bulversat ca niciodată.

Mama zice că schimbarea este un lucru minunat: „Acceptă schimbarea”. Probabil că asta este deviza ei. Numai că, pentru mama, schimbarea înseamnă să planifice unde o să ne mutăm data viitoare, chiar înainte să apucăm să desfăcem valizele. Încă de la început, caută rute de scăpare „în caz de urgență”. De aceea nu mă miră că știe încotro mergem.

Când ne oprim să alimenteze cu benzină și să mâncăm o gogoasă, îmi arată viitoarea noastră casă pe laptopul ei.

— E perfectă. La 1 200 de kilometri distanță — destul cât să ne pierdem urma — chiria e foarte mică și casa e mobilată. Ce părere ai?

— O fi cum zici.

— Te rog, nu fi așa.

— Mamă, e o fermă.

Ea se face că n-aude.

— Agentul imobiliar zice că proprietarul locuiește la ferma învecinată, în caz că e vreo problemă. Cultivă terenul, dar nu se apropie de casă. Așa că vom avea intimitate și siguranță totodată. Nu-i așa că e grozav? Gândește-te la aerul curat, la peisajul de-acolo. Gândește-te ce plăcut o să fie să explorezi pădurea de dincolo de terenul agricol.

— Și eu cum o să-mi fac prieteni dacă o să stăm la o fermă?

— E un orașel în apropiere, pe malul unui lac, cu un centru de recreere, o școală nouă și...

— Îți amintesc că eu n-am permis de conducere. Va trebui să vin acasă cu autobuzul după ore.

— Mulți copii merg cu autobuzul școlii.

Mă uit în altă parte.

— Cameron. Trebuie să încerci.

— Bine. O să încerc. Au vaci la fermă? O să mă împrietenes cu ele.

Mama închide laptopul.

— Știu că ți-e greu. Dar dacă locuim la țară, acolo riscul e mai mic să ne întâlnim cu tot felul de oameni. Iar lui o să-i fie mai greu să dea târcoale pe-acolo fără să fie observat.

— Da, bine!

— Cameron, nu te mai uita așa la mine. Te rog. Știi bine ce-a făcut pe Facebook. Trebuie să avem mare grijă.

Își tamponează ochii cu șervețelul.

— Mamă, te rog, nu plânge.

— Scuze. Nu mă pot abține.

Mama își dă cu apă pe față la toaletă, cumpără o cafea pentru drum și pleacă mai departe. Eu încerc să mă întind pe bancheta din spate, dar nu mai e la fel de confortabil ca atunci când eram mic, așa că revin la jocuri video. Mama îmi spune că nu-mi fac bine la ochi, din cauza atâtor sărituri în toate direcțiile, dar eu am câștile la urechi și mă prefac că n-aud.

Până la urmă adorm. Mă trezesc pe la apusul soarelui. Peste tot sunt numai lanuri de porumb și umbre.

— Putem să oprim pe undeva? Îmi vine să fac pipi.

— Nicio grijă. Aproape c-am ajuns.

După alte zece minute pe un drum de țară, trecem pe lângă un liceu cu un teren de fotbal, aflat în mijlocul pustietății. La câteva sute de metri mai încolo, mama oprește în fața unui motel vechi, cu acoperiș din țigle mari și albe. Alături e și un mic restaurant, iar la fereastra recepției este un indicator cu luminițe roșii, care arată că au camere libere.

Puțin mai departe, un vechi pod metalic traversează defileul unui râu, ducând spre oraș; un panou la marginea drumului anunță: BINE AȚI VENIT ÎN WOLF HOLLOW.

Luăm o cameră ieftină cu două paturi, cu mobilier bej, uzat și prăpădit, cu telefon, televizor și o cafetieră.

Mama îi sună pe bunica și bunicul de pe telefonul ei mobil ca să le spună că suntem bine. Nu folosim niciodată telefoanele de la motel sau alt telefon, în afară